

Barış, Demokrasi, Özgürlük

Emperyalist-Kapitalist Sistem'in ekonomik krizi ne zaman sirküler olarak derinleşse, dünyada savaş ocaklarının da sayıları artıyor veya potansiyel savaş ocaklarında savaşlar kızışıyor. İnsanların ölmesi, şehirlerin yakılıp yıkılması, doğanın zarar görmesi maalesef savaş tacirleri için hiç ama hiç bir şey ifade etmiyor. Onlar için tek kıstas vahşi sömürü düzenlerinin devamını sağlamak.

Barış içinde yaşayan bir dünya emperyalist-kapitalist sistemin sonu demektir. Çünkü barış ortamında demokrasi gelişeceği gibi, demokrasinin gelişmesi de barışın hakim olmasını sigortasıdır. Bu açıdan bakıldığında barış ile demokrasi arasında karşılıklı bir ilişki vardır. Barış demokrasiyi, demokrasi de barışı tetikler.

Barış ve demokrasinin hakim olduğu bir dünyada ise özgürlük doğar. Gerçek özgürlük bizim açımızdan sosyalizm demektir. Çünkü savaş ve baskı rejimlerinin olmadığı bir dünyada burjuvaziye yaşam hakkı kalmamış demektir.

Barış, demokrasi ve özgürlük kavramlarının birbirleriyle bu derece karşılıklı ilişki içinde olduğunu yığınların bilincine çıkarmak gerekiyor. Ancak, ne yazık ki bu bilinç henüz devrim ve sosyalizm için mücadele ettiğini düşünen bir dizi akım içinde oluşmuş değil. Barış ve demo-

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 4 Ağustos 2019 Tarihli Açıklaması

ABD TEK TARAFLI OLARAK INF ANLAŞMASINI İPTAL ETTİ, ŞİMDİ BARIŞ İÇİN SAVAŞMA ZAMANI.

1 EYLÜL 2019'DA SESİMİZİ YÜKSELTELİM!

TÜRKİYE NATO'DAN ÇIKMALI VE ABD İLE TÜM İKİLİ ASKERİ ANLAŞMALAR İPTAL EDİLMELİDİR!

Kısa adı INF olan Orta Menzilli Nükleer Başlıklı Füzelere Sınırlandırma Anlaşması, 1987 yılında ABD ile SSCB arasında, Reel Sosyalizmin ülkelerinin varlığı ve baskıları, Dünya Barış Güçleri'nin yığinsal eylemlerinin oluşturduğu atmosfer, o dönemde Küba, Yugoslavya ve Suriye önderliğinde varlığını sürdüren Bloksuz Ülkeler Konferansı'nın etkisiyle imzalanmak zorunda kalmıştı.

ABD o dönemde Sovyetler Birliği ve Sosyalist ülkelere karşı nükleer ilk vuruşu gerçekleştirebilmek amacıyla başta Federal Almanya olmak üzere kimi NATO ülkelerine, -ki bunların arasında Türkiye de sayılmaktaydı- nükleer başlıklı Pershing II ve Tomahawk Cruise Missiles füzeleri yerleştirmek istiyordu. Buna karşı da SSCB başta Demokratik Alman Cumhuriyeti olmak üzere kimi Sosyalist ülkelere savunma amaçlı kendi nükleer başlıklı roketlerini yerleştirecekti. Batı Avrupa ve ABD'de milyonlar ABD ve NATO'nun girişimine karşı ayağa kalktı. Komünist Partilerin öncülüğünde ama kiliselerden sosyal demokratlara kadar çok geniş toplumsal kesimleri kapsayan Uluslararası Barış Hareketi oluşturuldu. Her ülkede kendi merkezi yapılanması olan, Eyalet, İl, İlçe, Semt, Mahalle ve Sokak birimlerine kadar "Barış Girişimleri" adı altında örgütlenen hareket kısa zamanda milyonları sarmaladı.

O dönemde Barış Hareketi toplumu bilinçlendirmek için iki ayrı konuyu ele alıyordu. Birincisi; Nükleer bir savaşın kazananı olmayacağı. İkincisi ise; Nükleer savaş tehlikesinin ABD Emperyalizminin doğasından kaynaklandığı gerçeği. Dolayısıyla yaşam hakkını savunmak ve sömürüye karşı olmak bu süreç içinde barış hareketine katılan milyonların bilincine çıkarıldı. Bu bilinci bulandırmak ve barış mücadelesini sınıf mücadelesinden koparmak için burjuvazi "Yeşiller" hareketini icat etti. Bir NATO Generali olan Gerd Bastian, NATO'da asistanlık yapan Petra Kelly ve daha sonra gerçek yüzü ortaya çıkan ve FAC Dışişleri Bakanlığı görevinden emekli olduktan sonra bugün ABD'de Profesör olarak kürsüsü olan Joschka Fischer'e FAC'de Yeşiller hareketini kurdurup, Federal Almanya'daki Barış Hareketi'ni Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı anti-komünist bir hareket yaratarak barış hareketinin sınıfsal özünü boşaltmaya çalıştılar. ABD ve NATO nükleer roketleri Federal Alman topraklarına konuşlandırırken Yeşiller bu gerçeği bir kenara bırakıp Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne SSCB'nin savunma ve korunma amaçlı yerleştirmeyi planladığı roketlere karşı protestoya yöneldi. Burjuvazinin bu tür sınıf hareketini bölme ve ayrıştırma manevralarını hiç bir

ABD TEK TARAFLI OLARAK...

(Birinci sayfanın devamı)

zaman gözden ve akıldan çıkarmamak gerekmektedir.

32 yıl sonra tek taraflı olarak iptal edilen INF Anlaşması tüm dünya halkları için yeni bir nükleer savaş dönemine girildiğinin habercisidir. Ekonomik kriz içinde bunalan ABD Emperyalizmi ve müttefiği NATO ülkeleri, krizden çıkış yolunu yine savaşı körüklemek ile arıyor. Nükleer silahlarla icra edileceği ortada olan böyle bir savaşın kazananı olmayacağı gibi, milyonlarca, belki de milyarlarca insan, hayvan ve bitki bu savaşın kurbanı olacak. Ülkeler ve şehirler yok olacak. Dünya yaşanılmaz bir kül yığını haline dönüşecek ve nükleer silahların etkileri yüz yıllarca sürecek. Engelli ve sakat nesiller doğacak.

Söz konusu yeni silahlanma turunda Türkiye toprakları, Anadolu ve Mezopotamya'nın bozkırları yeni nesil nükleer füzelerin yerleştirileceği adayların başında geliyor. Bu nedenle Türkiye ilk vuruşa karşı ilk yok edilecek ülke adaydır. ABD bu füzeleri başta Rusya Federasyonu olmak üzere, İran ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı birer ilk vuruş olarak planlıyor. Pekiyi, bu üç ülke ile de dostane ilişkiler geliştirdiğini savunan MHP destekli AKP-Saray Rejimi acaba bu konuda nasıl düşünüyor ve nasıl tavır almayı planlıyor? S-400 savunma roketlerinden birkaç filo satın aldığı için ABD ve NATO ile aralarında bu denli tartışmalar yaşanırken, Rusya'ya karşı Türkiye topraklarına nükleer başlıklı roketler yerleştirme planlarına rejim nasıl bir stratejik yaklaşım geliştirecek? Türkiye, bir yandan Şanghay Anlaşması üyesi ülkelerle yakınlaşıp ilişkilerini geliştirme niyetlerini açıklarken bu konuda çelişkide kalacaktır.

ABD Emperyalizminin ve NATO'nun kadim müttefiki olan TC derin devleti kuşkusuz ki ABD ve NATO planlarından yana tavır alacaktır. Bu durumda MHP destekli AKP-Saray rejiminin birkaç düğünde aynı anda dans etme lüksü tükenecektir. Ya ABD ve NATO'dan yana tavır alacaklardır ve Rusya ve de Çin ile geliştirdikleri tüm ilişkiler tersine dönecektir, ya da ABD ve NATO'ya karşı tavır almak zorunda kalacaklardır. TC derin devleti buna ne denli müsaade eder, Rejim nasıl komplolar ile karşı karşıya kalır, bunu zaman gösterecektir. Burada en tehlikeli olası gelişme, AKP-Saray Rejimi'nin Şanghay Anlaşması yanlısı tavır göstermesi karşılığında TC derin devletinin ABD'deki şefleri ile AKP-Saray Rejimini daha liberal görünümlü ve sonuna kadar ABD ve NATO'cu bir iktidarla değiştirme planlarıdır. Bu süreç AKP karşıtı demokratik bir direniş maskesi şekli altında daha ABD'ci ve NATO'cuları işbaşına getirme ve ABD ile NATO'nun savaş planlarını yaşama geçirme stratejisi olacaktır. Türkiye devrimci

ve demokratik güçlerinin önümüzdeki süreçte uyanıklığı elden bırakmaması büyük önem taşımaktadır.

Türkiye'nin Barış ve Demokrasi Güçleri'nin en ivedi görevi ABD ve NATO'nun ülkemize ve bölge-mize yönelik, atlama tahtası olarak kullanma girişimlerine kesin karşı tavır almaları olmalıdır. Kürdistan'daki imha savaşına son vermek, Rusya, İran, Suriye ve Irak ile barışı pekiştirecek politikalar izlemek ama aynı zamanda ABD ve NATO'nun yeni nükleer savaş stratejilerine karşı olmak ana isemlerimiz olmalıdır. Yığınları bu uğurda bilinçlendirmek ve örgütlemek güncel görevimizdir. Türkiye, NATO'dan çıkmalı ve ABD ile imzaladığı tüm ikili askeri anlaşmaları tek taraflı olarak yırtıp atmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

4 Ağustos 2019

Barış, Demokrasi, Özgürlük

(Birinci sayfanın devamı)

krasi için mücadelenin sosyalizm için mücadele açısından içerdiği diyalektiği kavramış değiller.

Yazımızı Lenin'in bu konuda yaptığı tespit ile bitirelim: **"Sosyalistler halklar arasındaki savaşları daima barbarca ve canavarca bulmuşlar ve kötülemişlerdir. Bizim savaşa karşı tutumumuz yine de burjuva pasifistleri ve anarşistlerden farklıdır. Herşeyden önce biz, bir yanda savaşlar ile diğer yandan ülke içindeki sınıf savaşmaları arasındaki ayrılmaz bağlılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığın, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz."**

ATILIM

OKU, OKUT, YAYGINLAŞTIR!

Çoğunluğu Kazanmak İçin, Nasıl Bir Parti Çalışması? “İşçi Sınıfı İçinde Kök Salmak”

o Mehmet KADIRGA

Çoğunluğu kazanmak söylemi komünist literatürde sıkça kullanılan bir kavram. Bu kavram ile neyin ifade edilmeye çalışıldığı konusunda günümüzde farklı yaklaşımlar ve anlayışlar gelişmiş olduğunu izliyoruz. Bu nedenle konuyu bir kez daha ele alma gereği duyduk.

En başta şunu ifade edelim. Çoğunluğu kazanmak parlamenter anlamda ve seçimlere ilişkin kullanılan bir kavram değildir. Yani oy oranı meselesi hiç değildir. Seçimler sadece çoğunluğu kazanma sürecinde bir yansıma ifade edebilir ki, bu da her zaman için geçerli değildir. Çünkü, bilindiği gibi seçimlerde oy oranları her zaman kaymalar ve değişkenlik gösteren oranlardır. Bizim söz ettiğimiz ise daha istikrarlı, kalıcı ve sürekli bir eğimi ifade eden bir çoğunluk kavramıdır.

İkinci olarak, söz konusu ettiğimiz çoğunluk, siyasal gruplaşmalar temelinde değil, toplumsal kategoriler temelinde çoğunluktur. Yani, siyasal parti, grup ve örgütlerin bir araya gelerek oluşturacakları aritmetik bir çoğunluktan söz etmiyoruz. İşçi sınıfı, emekçi katmanlar ve onların bağlaştığı güçleri kast ediyoruz.

Üçüncü olarak, yaptığımız bu tespitlere koşut olarak, özünde işçi ve emekçilerin çoğunluğundan bahsediyoruz. Başka bir deyişle devrimin ordusunu oluşturacak çoğunluğu ifade ediyoruz.

Önce çoğunluğu kazanmak kavramını kullanırken neyi anladığımızı tespit etmeye çalıştık. Çünkü bu konuda doğru bir anlayışa sahip olmazsak sonuç almamız mümkün değildir. Net olmayan bir hedef için yürütülecek faaliyet de hedefli, kararlı ve net olamaz. Herkes konuyu kendi anladığı gibi yorumlar ve sonuçta ortaya bir düşünce ve faaliyet birliği çıkması olanaksızdır.

Şimdi de bu hedefe ulaşmak için nasıl bir faaliyet yürütülmesi gerektiği konusunda düşüncelerimizi ortaya koymaya çalışalım.

Her halde hiç kimse on milyonlarla ifade edilebilecek böyle bir çoğunluğun adam adama örgütleneceği savından yola çıkmıyor. Böyle bir düşünce varsa, bu gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir hedef olacaktır.

Çoğunluğu kazanmayı toplumun tümünü bir üzüm salkımına benzeterek tarif edebiliriz. Bu salkımın en tepesinde veya başında parti vardır. Parti kendi varlığı, net programatik ve politik hattı ve de ona bağlı olarak geliştirdiği örgüt politikasıyla bu sürecin tümünü yönetir. Burada partiyi bir nicelik olarak değil, nitelik **olarak tarif etmek gerekmektedir.** “**Yığınların çoğunluğunu kazanmaya yönelik yetenekte bir parti politikası ve örgütlenmesi**” cümlesini kurarsak konu daha anlaşılır hale gelecektir. Türkiye Komünist Partisi bu anlamda bir kadro partisi ve savaş örgütüdür. Yığınsal bir parti değildir, ancak çok önemli; yığınların mücadelesini sevk ve idare edebilecek yetenekte olması gereken bir partidir.

Parti kendi örgütleriyle sınıf içinde örgütlenirken örgütlenme alanlarındaki devrimci, demokratik toplumsal örgütlenmelere duyarsız kalmaz. İl ve semt düzeyinde tüm toplumsal örgütlenmeler ile ilişkilendirir. Bu ilişkilendirilmenin de farklı biçimleri vardır. Demokratik kurumlar ve toplumsal örgütlenmeler içinde örgütlenme dahil çeşitli araçlar vasıtasıyla iş birliklerini örgütler ve geliştirir. Ama aynı zamanda tabanını sınıfın oluşturduğu ancak siyasal olarak düzene hizmet eden kurum ve toplumsal örgütlenmeler içinde de özel çalışmalar yürütür.

Sendikal örgütlenme gerçeğini ele alalım. Büyük bir fabrikada veya işletmede yüzlerce bazen binlerce işçi sendikalara üye oluyor. Siyasi tercihleri farklı, hatta ağırlıklı düzen partilerinden yana olsalar dahi, kendi öz ekonomik, demokratik ve sosyal çıkarları için sendikaların çalışmalarına katılıyor, kendi sorunlarını sendikalar üzerinden ifade etmeye çalışıyorlar. Dolayısıyla böyle örnek bir fabrikada kurulu temel parti örgütünün tüm diğer alanlarda kurulan temel parti örgütleri gibi çoklu görevleri vardır. Bunlardan biri de sendika içinde çalışmaktır. Evet, görevlerden sadece biri sendika içinde çalışmaktır. Onun dışında parti faaliyetinin gerektirdiği ajitasyon-propaganda, yayın, örgütlenme, kadro politikası, mali kaynak, savunma ve güvenlik v.b. gibi çalışmalar parti temel örgütünün faaliyetlerini oluşturmaktadır. Konumuza dönersek; sendika içinde çalışma o fabrikadaki değişik siyasi eğilimdeki işçilerin kazanılması için en genel alandır. Parti temel örgütü o çalışmanın sonuçlarını parti faaliyeti için değerlendirir, olgunlaştırır, derinleştirir ve geliştirir.

Düzen partilerine oy vermiş işçi ve emekçiler ile ilk ilişki fabrikada sendikal çalışma örneğinde olduğu gibi, mahalle ve semtlerde de yerel hemşehri derneklerinde, mahalle, kültür, spor ve kadın ve hatta cami derneklerinde yaratılabilir. Sınıfın bulunduğu ve toplandığı her alan komünistler için çalışma alanıdır. Bu tür kurumlarda yürütülen siyasal parti faaliyetinin yanı sıra ilçe, semt ve mahallelerde düzen partilerinin örgütlenmeleri, temsilcilikleri, ilçe örgütleri içinde de parti faaliyet yürütür. Ancak bu daha özel bir faaliyettir, daha da gizli ve hassas ele alınan bir konudur.

Sonuçta toplumun her alanında toplumsal örgütler ve örgütlenmeler içinde yürütülen faaliyetlerin toplamı yığınlar içinde çoğunluğu kazanma çalışmasının birer parçalarıdır. Bu çalışmalar toplumun içinde bir üzüm salkımı gibi gelişip serpilir. Bir daldan birçok yeni dal ürer ve bu tabana yayılarak genişleyerek sürer. Bunların tümü bir araya geldiğinde çoğunluğu kazanma hedefinde mesafe katedilmiş olunur. Ve bütün bu faaliyetlerin kumanda merkezi partinin kendisidir.

Parti, bu çalışmaların yanısıra, belirli bir tabana sahip olan çeşitli demokratik, devrimci, ilerici kurum, kuruluş ve örgütlerle ilişki içinde çalışacak araçlar yaratır. Bunlar daha genel anlamda aynı hedefe yönelmek için işbirlikleri ve eylemde birlikler geliştirirler. Bu tarz çalışmalar fabrika, işyeri ve mahalle çalışmalarından farklılıklar gösterir. Burada partinin siyasal yöneticilik ve yönlendiricilik yeteneği, partinin

Çoğunluğu Kazanmak İçin... (Üçüncü sayfanın devamı)

İNİNDE etkin olduğu demokratik kitle örgütlenmeleri vasıtasıyla yaşama geçirilir. Amaç, farklı devrimci, demokratik hatta sosyalist örgütlere mensup aktivistleri örgütlemek değildir. İşbirliği yapılan örgütlerin kadro ve üye politikalarına müdahil olmak değildir. Buradaki amaç örgütlerin birleşmesi olarak onların da tabanlarıyla birlikte doğru bir hedefe yönelik çalışmaya yönelmelerinin sağlanmasıdır. Günümüz terminolojisi ile ifade etmeye çalışırsak daha makro bir çalışma ve yönlendirme anlayışıdır.

Anlaşılacağı üzere çoğunluğu kazanma mücadelesinin her aşamasının temelinde parti vardır. Çoğunluğu kazanmak, o çoğunluğu partiye kazanmak anlamına gelmiyor. Ekonomik, sendikal, demokratik ve sosyal mücadeleler içinde çoğunluğu partinin genel politikaları için onlarla ilişkilenecek, yönlendirmek ve sınıf mücadelesine kazanmak anlamına geliyor. Bu aşamadan sonra da yine parti kadro ve örgütlerine büyük iş düşüyor. Söz konusu mücadeleler içinde ilişkilenecek unsurlar içinde öncü olabilecek nitelikte olanlara sınıf bilincini kavratma konusunda daha ayrıntılı ve özel bir çalışma sürecine geçmek gerekiyor. Bu unsurların içinden öncü kadrolar ve giderek partiye kazanılmış üyeler yaratmak temel parti örgütlerinin birincil görevleri arasındadır. Üzüm salkımının sağlıklı olarak dal budak salması bu yolla mümkün olacaktır.

Lenin, "Gizli bir örgütü yönetmenin sanatı, mümkün olan her şeyden yararlanmakta; 'herkese yapacak iş vermekte' ve aynı zamanda bütün hareketin önderliğini, sırf birtakım yetkilerle değil, otoriteye, canlılığa, daha fazla tecrübeye, daha çok yönlülüğe ve daha fazla yeteneğe sahip olarak elde tutmakta yatar." demiştir. İşte bu tarz bir çalışma ile sınıf içinde örgütlenerek sınıf bilincine sahip kadrolar yetiştirilebilir. Sabırla, ısrarla ve süreklilikle yürütülecek sınıf içindeki siyasal çalışmaların verimli sonuçları oluşur.

Bilen yoldaş hemen hemen bütün konuşmalarında "partinin işçi sınıfının içinde kök salması" kavramını kullanırdı. Bu tek cümlelerin ne kadar derin bir anlam taşıdığına bilincinde olmamız gerekiyor. Çoğunluğu kazanmanın formülü bu cümle ile ifade ediliyor. Buraya kadar ele aldığımız konuları bir cümlede toparlıyor. Önemli olan bu cümlelerin bir iyi niyet temennisi olarak algılanmaması ve bu düşüncenin yaşama geçirilmesi için ne kadar disiplinli ve ilkeli bir parti çalışmasının yaşama geçirilmesinin gereğinin anlaşılmasıdır. Çünkü bu hedef hiç de öyle kolay yaşama geçirilebilecek bir hedef değildir. Neki, Bilen yoldaş döneminde partimiz bunu başarmıştır. Bugün de tekrar başarmak zorundadır.

Friedrich Engels konuyla ilgili şöyle der; "Toplum düzeninin tam bir dönüşümünün söz konusu olduğu yerde, yığınların kendilerinin de bunda işbirliği yapmaları, daha önce neyin söz konusu olduğunu, kendilerinin ne için (bedenleriyle, canlarıyla) işe karıştıklarını anlamış olmaları gerekir. (...) Ama yığınların yapılacak olanın ne olduğunu anlaması için, uzun direngen bir çalışma zorunludur ve işte şimdi bizim yaptığımız da bu çalışmadır ve biz bunu, hasımlarımızı umutsuzluğa düşüren bir başarı ile yapıyoruz."

Parti'nin önemi yazımızın başında da belirttiğimiz gibi burada ortaya çıkıyor. Bugün parti faaliyetimizin merke-

zinde olan da bu görevdir. Tüm parti örgütlerimizin, yoldaşlarımızın, parti kadrolarının ve geniş parti çevremizin üzerinde ciddi kafa yorarak yaşama geçirmesi gereken çalışma budur. Komünist faaliyetin ana eksenini bu oluşturur.

Konu sadece hak arama eylemleri ve direnişleri ile grev örgütlenmeye indirgenmemelidir. Haklarını elde etme eylem ve direnişleri bu çalışmaların başlangıcıdır. Bir komünist ve temel parti örgütü, böylesi direniş ve eylemler sonucunda sınıf bilincinin nasıl geliştirileceği konusuna da yoğunlaşmalıdır. O ayak eksik kalırsa işçi ve emekçiler gasp edilmiş haklarını komünistler sayesinde elde etmiş olurlar, ancak onun dışında bir ilişkilene oluşmaz ve bunun söz konusu işçi ve emekçilere kısa vadeli yakıcı sorunlarını çözmüş olmaktan başka bir yarar da sağlamaz. Bu tespitimiz bu tür direniş eylemlerine öncülük etmememiz anlamına gelmez. Tam tersine bu tarz hak arama ve direniş eylemleri örgütlemek komünistlerin görevidir, ancak bunu yaparken birkaç adım ilerisini de yine komünistler düşünmek, planlamak ve uygulamak zorundadırlar. Değilse gerçekleştirdikleri bir komünist parti faaliyeti değil, sendikal bir faaliyet düzeyinde kalır. Bu da ciddi bir eksiklik olur.

Lenin bu konuda şöyle der; "İşçiler arasında sosyal-demokrat (komünist) bilincin olamayacağını söyledik. Bu bilincin onlara dışarıdan getirilmeliydi... İşçi sınıfı salt kendi çabasıyla yalnızca sendikal bilincini, yani sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı savaşıma vermenin ve hükümeti, gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir." ve devamında şu görüşlerini ilave eder; "Proletarya ancak, proletaryanın hegemonyasının bilincinde olduğu ve bu fikri uygulamaya soktuğu oranda devrimcidir. Bu görevin bilincinde olmuş bir proleter, köleliğe karşı başkaldırmış bir köledir. Sınıfının önder olması gerektiği düşüncesinin bilincine varmamış, ya da bu düşünceyi kabul etmemiş bir proleter, bir köle olarak kendi durumunu kavramamış bir köledir; olsa olsa bir köle olarak, durumunu, iyileştirme yolunda kavga veren bir köledir, ama köleliği alaşağı etme uğruna kavga veren biri değildir."

Devrim için sınıfın çoğunluğu kazanılmadan halkların çoğunluğunun devrimci bir ayaklanmaya yönelmesi de mümkün değildir. Çünkü bu mücadele ancak işçi sınıfının öncülüğünde yürütülürse sınıfsal anlamda mülkiyet ilişkilerinin değişmesini sağlayacak olan ve dolayısıyla proletaryanın iktidarını sağlayacak nitelik kazanır. Değilse düzenin sınırlarının dışını zorlamayacak burjuva demokratik anlamda reformlarla sınırlı kalır - ki bu partimizin amacı değildir. Kuşkusuz ki reformlar için mücadeleyi küçümsemiyoruz ve reformlar için mücadelenin içinde devrimci hedeflere yönelecek devrimin ordusunun oluşacağını biliyoruz. Neki, burada stratejik amacın bir an için bile komünistler açısından gözden kaçırılmaması gerekmektedir.

Türkiye Komünist Partisi'nin Program Taslağı bu konuda neredeyse bir reçete tarzında demokratik mücadele ile sosyalist mücadelenin bağına ortaya koyan bir niteliğe sahiptir. Program Taslağı, gerek süreçleri ve de gerekse bu süreçlerin toplumsal ve politik güçlerini ayrıntıları ile analiz etmektedir. Program Taslağı'nın VII. Bölümü olan "Sosyalist Devrim Süreci" bölümünün bu gözle tekrar okunmasında yarar görüyoruz.